

M A G

Mindennapok   Gárdonyiban

VII. évf. 2. szám

2012. október

www.gardonyi.eger-sulinet.hu/iskolaújság

1849. október 6.

1956. október 23.

Az október 11-én elkezdődött Hit éve megnyitása alkalmából a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevélben fordul a katolikus hívekhez. Az alábbiakban e dokumentumból közlünk részleteket.

Kedves Testvérek!

Szentatyánk, XVI. Benedek pápa meghirdette a Hit évét, amely 2012. október 11-től 2013. november 24-ig, Krisztus Király ünnepéig tart. 50 évvel ezelőtt, 1962. október 11-én nyitotta meg ugyanis Boldog XXIII. János pápa a II. Vatikáni Zsinatot. Ez a nap akkor Szűz Mária Istennanyaságának ünnepe volt. Ehhez a dátumhoz kapcsolódik egy másik fontos esemény, amelyre a Szentatya hivatkozik. Boldog II. János Pál pápa 20 évvel ezelőtt adta ki a „Katolikus Egyház Katekizmusát”, mint a II. Vatikáni Zsinat egyik gyümölcsét, „hogy a hit szépségét és erejét minden hívőnek bemutassa” (Porta fidei, 4).

Mit szeretne elérni a Szentatya a Hit évével? „A hit kapuja” kezdetű apostoli levelében írja, hogy „Újra fel kell fedeznünk a hit útját, hogy egyre világosabban meg tudjuk mutatni a Krisztussal való találkozás örömét és mindig megújuló életerejét” (Porta fidei, 2). Ugyanis – ahogy írja – „nem fogadhatjuk el, hogy a só ízét veszítse, sem azt, hogy véka alá rejtjük a világosságot” (Porta fidei, 3).

A kereszténységet ma sajnos a hagyományosan keresztény országokban is sokan csak szociális, kulturális vagy politikai szempontból tekintik, és legfeljebb szép szokást látnak benne. A kereszt-

ténység hajnalán, Szent Pál korában a vallást az akkori pogány gondolkodók is szokásnak tartották, és ezzel elősegítették a pogány vallások megszűnését, mert életet, hitet nem lehet tartósan szokásra építeni, hanem csak az igazságra.... A mi hitünk csak Krisztusra, az Igazságra épülhet, és csak a vele való élő kapcsolat adhatja meg azt a szívbeli örömet, amit sugározni tudunk a világban. De hogy a hit örömét sugározni tudjuk, először nekünk kell megújulni hitünkben.

Mit jelent a Jézus Krisztusba vetett hit, amit a Hit évében szeretnénk elmélyíteni és élővé tenni? A hit mindenekelőtt személyes találkozás Istennel. Az ember nem egy arcnélküli végső okban hisz, nem egy világmagyarázatban vagy ideológiában, hanem a személyes Istenben. Paul Claudel foglalta így össze megtérését: „elindultam valaminek a keresésére, és íme VALAKI lettél számomra, Istenem.” A találkozás mindig Istentől indul el. Ő adja a kegyelmet, és Ő szólít meg az Egyház igehirdetése által. ... Szentatyánk, XVI. Benedek pápa így tanít: „A szív azt jelenti, hogy a hitre jutás első aktsusa Isten ajándéka és a kegyelem műve, amely hat és átforgalmazza a személyiség mélyét” (Porta fidei, 10). Szent Lukács írja az Apostolok Cselekedeteiben, hogy Filippiben egy bizonyos Lídiának „az Úr megnyitotta a szívét arra, amit Pál mondott” (16,14), vagyis a hit tartalmának ismerete önmagában még nem elég. Szükséges, hogy a szívet – vagyis az emberi személy szentélyét – megnyissa a kegyelem, hogy lásson és értse, miről szól valójában Isten hirdett szava. Tehát a személyes találkozás a kegyelem és az igehirdetés révén az első. Aki ezután rábizza magát Istenre, Krisztusra, az elfogadja az általa adott kinyilatkoztatást is, amelyet szájjal kell megvallani, hirdetni és az életével tanúsítani.

Az apostolokra épülő katolikus keresztény egyháznak szól Jézus kijelentése: „...tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt

28,19-20).

A Hit évében tehát egyre jobban meg kell ismernünk Jézus Krisztust, Katolikus Egyházát, a Szentírást, a szentségeket, az Egyház imáit, hogy megújuljunk hitünkben. Így felfedezzük, hogy hitünk nem elmélet, hanem személyes találkozás Istennel, aki az Egyházban él. Egyházunk liturgiája és a szentségek teszik hatékonyvá hitünk megvallását, és adják a kegyelmet a tanúságtételhez. Erkölcsi életünk (is csak) akkor éri el tökéletességét, ha kapcsolatban van a hittel, a liturgiával, az imádsággal (vö. Porta fidei, 11). Mindezt csodálatosan tárja elénk a II. Vatikáni Zsinat tanítása, valamint a Katolikus Egyház Katekizmus, amelyről Boldog II. János Pál pápa írta, hogy: „igen fontos segítség lesz az egész Egyház megújításának a munkájában... Hatékony és törvényes eszköz (...) az egyházi közösség szolgálatára, mint a hit tanításának biztos normája” (Porta fidei, 11 idézi a „Fidei Depositum”-ból).

A Hit éve különösen is rávilágít a gyermekek és fiatalok hitoktatásának fontosságára, katolikus egyházi iskoláink értékére és a hit ismeretében való állandó előrehaladásra a felnőttek és a családok körében is.

...A Szentatya írta: „A szeretet nélküli hit terméketlen, míg a hit nélküli szeretet kétségek között vergődő érzelmek marad” (Porta fidei, 14). A hit örömeinek sugárzása, továbbadása révén tesszük a legnagyobb szolgálatot a minket körülvevő világ számára is.

Az apostolokhoz hasonlóan visszük kérésünket Mesterünkhöz és az egész Egyházzal, Róma püspökével együtt kérjük: „Uram, növeld bennünk a hitet” (Lk 17,5). Ezért imádkozunk most, hogy a Szentlélek felélessze bennünk az élő hitet Jézus Krisztusban, akit az Atya küldött a világba az emberek üdvözítésére. Hitünk váljék szerető bizalommal az Egyház megújulására. „A Hit évében a kegyelem ezen idejét Isten Anyjára bizzuk,” – írja a Szentatya – „akit 'boldognak' mondunk, 'mert hitt'” (Porta fidei, 15). Ámen.

Budapest, 2012. október 8.

a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

O K T Ó B E R

4. Magyar népmesék - az E osztályosok programja.

Messze-messze, Hetedhét országon túl,
Az Óperenciás-tengeren...
Vagy még azon is túl...
Vah! egy Gárdonyi-tanya valahol,
Lakójának száma: akár a hangyaboly,
Gazdasszonyuk, egy nap meg is elgelte,
Hogy az ifjakat, csak a semmittevés ellette!
Ennek következtében arra az elhatározásra jutott,
Jobb ha másort csinálnak, és nem őrzik a jutot.
De ennek, ám olyannak kell lennie,
Hogy maga Kacor király jön vendégségbe.
Ezért hát innepélyünk fő helyszíne,
Nem más, mint a GCGG díszterme.
Az időpont:

2012. október 4.

Reméljük, senki nem hagyja otthon az eszt.
Azért, hogy lássa mindenki, hogy minket se ejettek annyira a fejünkre,
Természetesen, a tanári kar is meglátjuk az eseményre.
Abban a hitben élve, hogy igent mond,
Hasznossá tettük magunkat, erre az egy napra.
Elmentünk a vásárra, márkával a kézből,
Becseréltük babra, az nagy hason, kérem!
De, ha a tanári kar eljön összejeleztünk,
Ígérjük a végére paszuly lesz belőle.
Aki csak tud, jöjjön el, és mulatunk egy jót,
E mulatságot úgy fogadják szeretni, mint emberek a sőt!!!
Mindenki készüljön a legnagyobb mókára,
És jöjjön el a díszterembe 4 órára!!

5. Az aradi vértanúk emléknapja.

A rádiós megemlékezést Barnáné Fekete Mónika tanárnő állította össze. Iskolánk képviselőjében Árvainé Kovács Krisztina tanárnő és a 12.E 4 tanulója koszorúzott Lenkey János sírjánál.

6. Nagymarosi találkozó.

Iskolánkban Karóczkai Júlia igazgatóhelyettes, Bisztriczki Zoltán, Bozsik Zoltán tanár urak és még 8 diák vett részt e programon. Egy ismertető is készült, amely a . oldalon olvasható.

„Égni kell annak, aki gyűjtani akar...” 2012. október 6.

katolikus ifjúsági találkozó

NAGYMAROS

9.00 közös reggeli ima - az Országos Ferencus Pétervári Ifjúsági közössége
10.00 előadás - Székely János püspök
11.00 fakultációk
13.00 ebédszünet - kb. a személyes találkozásokra
14.00 szentségimádás - Rajnai Christi Műegyetem
15.00 szünet
15.30 éneklés - szentmisére
16.00 szentmise - főcelebráns: Bábel Balázs érsek
18.00 közös éneklés - Silye János

nagymarosi-talalkozo.hu

16 év alattiaknak:
Délutánok, karizmatikus, gyerektársaság!
(Ezeken a csoportokon érkező jelentkezőknek be előző)
További információk: govenerencia.hu

11-14. 72 óra kompromisszum nélkül.

Ebben a programban iskolánkból összesen 38 diák vett részt. Főleg 10. és 11. osztályosok. Ők azok, akik kompromisszum nélkül önkéntes munkát vállaltak: óvodák és bölcsődék udvarát takarították; festették a kerítést; idősek otthonában és a kórház hospice osztályán segédkeztek, szeretetük jeléül. A nap végén az ifi-házban volt értékelés egy kis agapével.

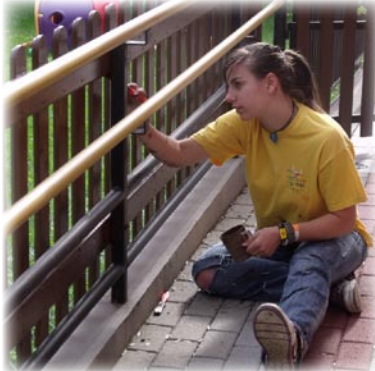
önkéntes akció országsszerte

jelentkezési határidő: október 1.

2012. október 11-14.

"MINDEN A TIÉTEKI"

72ora.hu

18. Iskolaújságunk diákszerkesztői és a 11.D osztály tanulói ellátogattak a Heves Megyei Hírlap Trinitárius utcai szerkesztőségébe. Guti Rita, a HMH szerkesztője vezette be a diákokat az újságkészítés rejtelmeibe.

18. Az 5. és a 9. osztályosok bemutatkozó műsora a díszteremben, gólyabál a tornateremben.

20. Megemlékezés az 1956-os forradalomról ....

Az 1956-os forradalom megünneplésére kiírt szónoklatírói versenyen 21 tanuló készítette pályázatát. Az *I. helyet* megszerző munka *Homa Andrásé (13.K)*, az évkönyvben fog megjelenni. A *II. helyre* 3 tanuló munkáját sorolta a *Ballagóné Csernyák Éva, Feketéné Kovács Ildikó és Harmat Adienn tanárnőkből álló zsűri. Barkóczi Dávid (13.A), Boros Tamás (12.A) és Tóth Bence István (13.A) munkáit az újság 14-15. oldalán lehet olvasni. Besenyei Norbert (13.A), Bozsik Vivien (9.K), Kovács Henrietta (10.A), Papp Dóra (10.E), Pócs Karola (10.C) tanulók munkája pedig a III. helyen végzett. Köszönjük minden pályázónak a munkáját, a helyezetteknek pedig gratulálunk!*

.... és az első osztályos tanulóink fogadalomtétele.

23. A Gárdonyi Géza Színházban rendezett városi ünnepségen Habis László polgármester úr kiváló tanulmányi és kimagasló sportolói eredményéért „Eger Város Jó Tanulója, Jó Sportolója” elismerő címet adományozta Homa András (13.K) tanulóknak, aki vízilabdázó. Gratulálunk.

Iskolánk képviselőjében a városi ünnepségen koszorúzott *Varga B. János* igazgató úr, *Karóczkai Júlia* ig. helyettes, *Ballagóné Csernyák Éva* tanárnő, *Varga Júlia* és *Lukács János* 11. K osztályos tanulók koszorúztak.

25. A Polgári Igazságszolgáltatás Európai Napja alkalmából iskolánkból 15 tanuló vett részt a Városi Bíróságon rendezett programon.

25-26. Gárdonyi-emléknap.

Irodalmi felolvasás, teadélután Gárdonyi Géza műveiből az iskolai könyvtárban.

Gárdonyi emlékműsorok, versenyek, koszorúzások.

AZ 5. ÉS A 9. OSZTÁLYOSOK BEMUTATKOZÓ MŰSORA

Az 5. C, létszám 36 fő,
osztályfőnök Egedné Gerencsér Ildikó,

A 9. A, létszám 27 fő,
osztályfőnök Gulyás Erika,

Az ötödikesek Varró Dániel "Túl a maszathegyén" című zenés darabjának kivonatával mutatkoztak be.

A műsorban először Hajdú András: Jeruzsálemi tánc című négykezes zongorajátékát hallhatták Árvai Balázs és Berecz Máté előadásában, akik a Farkas Ferenc Zeneiskola növendékei. A színdarabban Kovács Eszter Éva énekét tekerőlanton Tresó Balázs Csaba kísérte.

Ezzel a kis színdarabbal azt szerettük volna érzékeltetni, hogy mindenkinek van jó és rossz, tiszta és "maszatos" oldala. A maszatot sokszor nehéz tisztává varázsolni, de tanulással, szeretettel, barátokkal és hittel semmi sem lehetetlen.

Egedné Gerencsér Ildikó osztályfőnök

Alig ismertük meg a Gárdonyit (olykor talán még most is eltévedünk egy-egy óra előtt), és máris készülhettünk az első igazi megmérettetésre, az elsősök bemutatkozására és a gólyabálunkra. Eleinte kavardás és zűrzavar uralkodott, mert volt, aki énekelni, és volt, aki táncolni akart. Végül úgy döntöttünk, legyen mindkettő. A sok ötlet közül „A zene az kell”-t választottuk, mert mindkinek tetszett. A táncok koreográfiájában az osztályfőnökünk, *Gulyás Erika* tanárnő segített. Volt egy olyan ötlet, hogy játsszunk el egy felvételit, de ez senkinek sem felelt meg igazán. Mindenki azon törte a fejét, mi más lehetne előadnunk. Majd végül kigondoltuk, hogy miért ne indulhatnánk ki a gólyatáborból. És az egész osztály segítségével összeállítottuk a műsort, megírtuk a forgatókönyvet. Szereztünk pólókat, és elkezdtünk próbálni. Már csak 1 hetünk volt, de ahhoz képest elégedettek vagyunk az eredménnyel. A színdarab úgy kezdődött, hogy *Gódor Anna* zongorázott, utána eltáncoltuk a gólyatáncnak egy kis részét, majd ír tánc, végül egy kacsatánc következett. Ezután egy vidám hangulatú verset hallhatott a közönség, és fináléképp elénekeltük a Zene az kell című dalt. Jól esett, hogy sok tanár gratulált a produkciónkhoz, és örömmel indultunk a nyitótánc után a bálba.

Koza Fanni 9.A

AZ 5. ÉS A 9. OSZTÁLYOSOK BEMUTATKOZÓ MŰSORA

A 9. E, létszám 29 fő,
osztályfőnök Kőből Zsolt,

A 9. K, létszám 28 fő,
osztályfőnök Utasi Tamás,

Nagy lelkesedéssel vártuk az alkalmat, amikor az elsősök bemutatkoznak. Osztályfőnökünk, Kőből Zsolt tanár úr több órát szánt arra, hogy próbáljunk, műsorunk minél színvonalasabb legyen, közösséggé kovácsolódjunk. Izgalommal vártuk az estét, hogy bemutatkozhatunk évfolyamtársainknak, tanárainknak. Elsőként *Nagy Martina* egy menüettet furulyázott, majd *Vellai Laura* szavalta Reményik Sándor Templom és iskola című versét. Ezután *Majoros Leont* hallhatunk, aki *Körmendi Gitta Magyar vagyok* című versét mondta el. A finálé előtt *Németh Jázmin* klarinéton játszott. Befejezésül pedig elénekeltük a *Neked írom a dalt* című LGT-számot, ami nagyon jó hangulatot varázsolt iskolánk dísztermébe.

Szerintem színvonalas műsorokat láthattunk, minden osztály nagyon készült. Számomra izgalmas élményekkel teli este volt. Itt éreztem először, hogy milyen jó dolog gárdonyis diáknak lenni.

Borosi Florentina 9.E

Izgultunk: ez az a szó, amely először eszembe jut, ha rágondolok erre estére. Izgatottan vártuk a napot, mikor bemutatathatjuk bennünk rejlő tehetségünket. Sokat készültünk. A próbák alatt az osztály összehangolódott, jót tettek a közösen töltött reggelek, az éneklések, jól éreztük magunkat. Sokáig el sem döntöttük, hogy mit adjunk elő, nagyok sok ötlet és változat merült fel mindenkiben, nem tudtuk dűlőre jutni. Majd az egyik nap két nagyon kedves osztálytársunk, *Berecz Bianka* és *Besenyei Vivien* felajánlották, hogy ők betanítják a táncokat, mindenkinek tetszett az ötlet. Felmerült bennünk az is, hogy énekelnünk kellene valamit angolul, hisz mi vagyunk a 9.K. A dal, *Alphaville: Forever Young*, betanulásában, gyakorlásában, tökéletesítésében sokat köszönhetünk *Bisztriczki Zoltán* tanár úrnak. Két másik osztálytársunk, *Tóth Kitti* és *Lólé Adrienn* örömmel felajánlották, hogy előadják a *Humoreszk* című klarinét duettet. *Juhász Diána* osztálytársunk - az elsősök tehetségkutatójának első helyezetteje - felajánlotta hogy előadja *Kosztolányi Dezső Akarsz-e játszani?* című versét.

Aztán elérkezett a NAGY NAP. Mikor felléptem a színpadra, elfogott az a kellemes érzés, amelyet a próbákon éreztem, amikor együtt küzdöttünk a reggeli felkeléssel és a hangjegyekkel. Erőfeszítéseink eredménye az lett, hogy "SIKERÜLT!" hiba nélkül előadni a műsorunkat.

Nagyon sokat köszönhetünk *Utasi Tamás* osztályfőnökünknek, hogy bizott bennünk, és segített, amiben csak tudott, és *Harmat Adrienn* tanárnőnek, hogy összeállította nekünk a műsorunkat.

RIDZIG DORINA IVETT 9.K

A Gólyabál

2012.10.18-án tartottuk meg a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnáziumban az elsősök számára szervezett gólyabált. 7 óra-kor már mindenki az iskola tornatermében volt. A nyitótánc egy keringő volt, melyre szinte év elejétől készültünk. A fehér mennyasszonyi ruhába öltözött lányok és az elegáns öltönyben megjelenő fiúk párban vonultak be a terembe, itt a tanárok, a szülők és a diáktársak nézték végig a keringőt. De ezzel még nem értek véget a táncok, mert mással is készültünk. Gyorsan elmentünk átöltözni, majd egy rockyval fokoztuk a hangulatot, és ezzel az bál el is kezdődött. Minden lány nagyon csinos volt, és minden fiú jól nézett ki. Ám voltak ketten, akik igazán kitettek magukért, vagyis azért, hogy szépek legyenek: az idei bákirály, és bákirálynő. Többen is jelentkeztek, de csak egy fiú, és egy lány nyerhette el a címet. Az idei bákirály *Farkas Dániel 9.C* osztályos tanuló lett, a bákirálynő pedig *Besenyei Zsanett 9.A* osztályos tanuló. Tökéletesen sikerült az este, ilyen jó élményben még sosem volt részem. Ahhoz viszont, hogy minden ilyen jól sikerüljön, sokat kellett szenvednünk. A táncpróbákon eleinte senki nem teljesített kimagaslóan, és mindenki attól félt, hogy nem fog sikerülni megtanulni a két táncot a bálig. A tanár, aki tanította nekünk a koreográfiát, szerencsére értette a dolgát, és végül mindenki a saját képességeinek megfelelően kihozta a táncból a legtöbbet, amit csak tudott. Azt halottam egyesektől, hogy az idei bál volt eddig a legjobb. Mivel én még csak kilencedikes vagyok, ezt a véleményt nem tudom alátámasztani, viszont annyit elmondhatok, hogy ennél jobb gólyabálunk nem is lehetett volna!

Koza Fanni 9.A

Megemlékezés az 1956-os forradalomról és az első osztályos tanulóink fogadalomtétele

Ezen a napon osztályfőnöki órával kezdődött a tanítás, majd iskolánk tanulói átvonultak a bazilikába, ahol *Soós Tamás* atya tartotta meg az ünnepi szentmisét.

A mise a Boldogasszony Anyánk eléneklésével ért véget, az ünnepi műsor pedig a Himnusz hangjaival kezdődött. A konferanسیé Gyarmati Zsófia 13.K osztályos tanuló volt. Jobbágy Károly A rádió mellett című versét *Burkus Dóra* 11.K osztályos tanuló mondta el. A szónoklat-írói verseny győzteseként *Homa András* (13.K) elmondta ünnepi beszédét. Wass Albert Véren vett ország című megzenésített versét *Jóna Sára* (8.C) és *Bozsik Andrea* (13.K) énekelte el. Hangszeren kísérte *Kelemen Bettina* (11.A), *Reményfy Zsigmond* (10.C) és *Bisztriczki Zoltán* tanár úr.

Az évtizedes hagyomány részeként a z elsős diákjainkat ezen ünnepség keretében fogadjuk be közösségünkbe. Ez alkalomból *Varga B. János* igazgató úr szölt a tanulókhöz:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tisztelt Kollégák, Szülők! Kedves Diákok!

Megemlékezhetünk hagyományainkról a tankönyvek száraz szövege szerint is, a tanórák keretében. Azonban vannak olyan történelmi események, melyek iránt az igazi, mély tiszteletet a személyes kötődéseken keresztül tudjuk megadni. Ezt halhattátok most, érettségi előtt álló, végzős diáktársatok megfogalmazásában. Köszönjük.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc ünnepén intézményünk hagyományait ápolva fogadalomtétellel gyűltünk össze. Az 5. és 9. évfolyamos diákjainkat gárdonyis diákká fogadjuk. Ez egyben rangot, de kötelezettséget is ró rájuk.

Vajon mit jelent ma, 2012-ben gárdonyisnak lenni? Mit üzen, nekünk, gárdonyisoknak, Gárdonyi Géza? Mi az, amit elődeinktől átvéve, megörökölve a XXI. században, modern világunkban képviselnünk kell? Iskolánk névadója 1863-ban született, és

1922-ben halt meg. 2012-ben ünnepeljük halálának 90. 2013-ban születésének 150. évfordulóját. Sírját megkoszorúzzátok halálának évfordulóján az egri várban. Az évfordulók alkalmából intézményünk egy új, a modern kor minden igényét kielégítő könyvtárral gyarapodik, melyet 2013 februárjában adunk át. Írói tevékenységének pontos elemzése a magyar irodalom órák anyaga, hiszen a középszintű szóbeli érettségi tételek között is szerepel.

Mégis mit üzen a mai kor gyermekének Gárdonyi? Zűrzavaros, bizonytalan, kiszámíthatatlan világunkban milyen kiutat kínál nekünk? Jó pár évvel ezelőtt, 2005-ben, mikor meghirdették a Nagy Könyv programsorozatát, melynek célja a legnépszerűbb regény megválasztása volt, nem mertük volna gondolni, hogy – magasan – Gárdonyi Egri Csillagok című műve nyeri meg a szavazást. A mindenki által olvasott mű. Kicsik és nagyok kedvence. A mű eredeti címe Hold és csillagok, mely szintén érdekes következtetések levonásának lehetne az alapja. Miért lehet ez a mű még mindig és töretlenül a legnépszerűbb? Talán, ha erre a kérdésre válaszolni tudunk, megértjük, hogy mit üzen nekünk Gárdonyi. Milyen útmutatást ad, ami hosszú, talán örök időkre igaz lehet, melyre építhetjük jövőnket.

Gárdonyit szenvedélyesen érdeklí a múlt. Megismerni a történelmi eseményeket, melyekbe ágyazva megjelenhetnek azok az erkölcsi célok, melyek az idők folyamán mindig pozitív értéket képviseltek: a hazaszeretet, a honvédelem, a hűség, a kitartás, melyet az egri várvédők képviseltek. A hazaszeretet a szereplők tetteiben nyilvánul meg. Egyetemes, örök emberi értékek. Nem pusztán a verbalitás szintjén jelentkeznek, hanem a cselekedeteinkben nyilvánulnak meg. Az életünk feláldozása árán is megvédjük hazánkat, szűkebb értelemben Eger várát (1552).

Ugyanezt képviselték az 56-os hősök is: függetlenné válni egy elnyomó hatalomtól, a hazát szolgálni. Ezek a morális célok tesznek minket emberré, ezen értékek mentén tudjuk életünket értelmesen, a közösség érdekeit szemünk előtt tartva, céljainknak megfelelően megélni. Kicsik és nagyok, mindannyian fontosnak tartjuk a szabadságharcosok és a várvédők cselekedeteit. Az egri várvédők mindannyiunk számára követendő magatartását Dobó István esküje fogalmazza meg a legpontosabban: „Esküszöm, hogy a vár és az ország védelmére fordítom minden erőmet, minden gondolatomat, minden csepp véretem. Esküszöm, hogy ott leszek minden veszedelemben veletek! Esküszöm, hogy a várat pogány kezére jutni nem engedem! Sem a várat, sem magamat élve meg nem adom! Föld úgy fogadja be testemet, ég a lelkemet! Az örök Isten taszítson el, ha eskümet meg nem tartanám!”

Gárdonyi üzenete számunkra az örök erkölcsi törvényekbe vetett hit, egyszerű tömör magyarság, hazaszeretet és a nyugtalan vallásos keresés.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A fogadalomtétel szövegét *Beke Miklós* 11.E osztályos tanuló, a DÖK elnök mondta: „**Én, ... fogadom, hogy a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium és Szak-középiskola rendjét mindenben megtartom, az iskola**

Események

keresztény, katolikus értékrendjét elfogadom, és ennek szellemében igyekszem élni. Szüleimet, tanárait, az iskola dolgozóit, diáktársaimat tisztelem, rájuk szegyet nem hozok. Szorgalmasan tanulok, képességeimmel mindenkor a tudás megszerzésére és a jóra töreksem. Istent és a hazámat szolgálom. Az Egyház és a Ciszterci Rend hagyományaihoz mindenkor hű leszek. Isten engem úgy segítjen!”

Az eskü elhangzása után a tanulók igazgató úrtól egy kézfogás kíséretében vehették át az iskolai jelvényt és a Szentírást.

Az ünnepség a Szózat hangjaival ért véget.

Gárdonyi-emléknap

2012-ben Gárdonyi év van, melyben az író születésének 150., halálának pedig 90. évfordulójára emlékezünk. Ennek méltó megünneplése iskolánk kiemelt feladata. Az ünnepség kezdetét a Gárdonyi műveiből való felolvasás jelentette, mely egyben irodalmi teadélután is volt.

Az iskola könyvtárában délután 15.00 órától kezdődött a felolvasás, s a regények közül a diákok maguk választottak. Saját példányokból és könyvtári könyvekből egyaránt olvastunk. A többféle finom tea mellett még teasütemény is várta a Gárdonyi műveit szerető tanulókat. A kisgimnazisták kezdték a sort az Egri csillagokkal, majd folytatódott az Isten rabjai, az Ida regénye, A lámpás és A láthatatlan ember című regények egy - egy részletével. Gárdonyi Gézának Az öreg tekintetes és az Ábel és Eszter című művei sem porosodtak a polcon ezen az estén. Természetesen sok novellát hallhattunk Az én falum című kötetből és még a versei is előkerültek. Sok tanár is részt vett a programon, ám voltak, akik a diákok tömegétől "nem jutottak szóhoz". A rendezvényt igazgató úr is megtisztelte, és felolvasott egy levélrészletet, melyet Maczky Valérhoz írt Gárdonyi. A tervezett 18.00 órai befejezés is kissé elhúzódott, mert nem akartuk, hogy aki eljött, ne kerülhessen sorra.

Nagy örömet jelentett, hogy kb. 150 tanulóknak érezte úgy, hogy szeretne a társaival együtt megemlékezni iskolánk névadójáról, és kellemesen együtt tölteni egy délutánt. Külön köszönet illeti *Szegediné Magyar Mária* könyvtárosnőt és *Kádár-Lénárt Veronika* tanárnőt is, akik nagyon sokat segítettek az előkészületekben. A legnagyobb köszönet persze a felolvasó diákoknak jár!

Harmat Adrienn szervező

A kilencedikes osztályok megkoszorúzták Gárdonyi sírját a várban, a Bebek-bástyán. Koszorúzott *Benkő Tamás (9.E)*, a felolvasók *Besenyei Zsanett (9.A)*, *Szegedi Fanni (9.C)*, *Majoros Leon (9.A)*, *Juhász Diána (9.K)* voltak. A programot *Harmat Adrienn* tanárnő koordinálta.

A 13.K osztály *Lapinskasné Máté Erika* tanárnővel az iskola első emeleti folyosóján emlékezett. A Gárdonyi-emléktáblánál az író fiához írt intelmeiből *Gyetzai Bianka* és *Rudas Judit* olvasott fel. A koszorút *Káli Judit* helyezte el. A Kálnoky-emléktáblánál a költő *Az a kis ember ott belül c.* versét *Baranyi Gréta*, Hangok szólítanak c. ars poeticáját *Tóth Anna* olvasta fel. A koszorút *Szarvas Anita* helyezte el az emléktáblán.

A 11. K osztály a Gárdonyi-házat látogatta meg. A vezetést *Ballagóné Csernyák Éva* tanárnő végezte.

A 10. A osztály A láthatatlan ember arcai című kiállítást tekintette meg a várban, ahol az osztályfőnök, *Tóthné Török Anna* tanárnő vezette végig a diákokat.

Az Érsekkertben lévő Gárdonyi-szobornál *Inczéné Lazarevics Katalin* irányításával a 10. E tanuló emlékeztek. *Papp Dóra* helyezte el a megemlékezés virágát, míg *Simon Bálint* az életét ismertette.

Dél előtt az alginázium diákjai a Szent Bernát-templomban prózamondó versenyen vettek részt, amelyen az alábbi tanulók érték el a legjobb helyezéseket: az **5-6. évfolyamon I. lett Kalocsány Judit (5.C)**, **II. Varga Dorina (6.C)**, **III. Nagy Patrik Sixtus (5.C)**. A **7-8. évfolyamosok közül I. díjat** kapott **Kovács Boglárka (8.C)**, a **II.-at Szeivolt Melinda (7.C)**, **Szarvas Eszter (8.C)** nyerte el. A közönségszavazatok alapján **különdíjat** kapott **Kovács Boglárka**. A zsűri tagjai **Barnáné Fekete Mónika, Szegediné Magyar Mária**, elnöke pedig **Hugyecz János** atya, templomunk igazgatója volt.

Délután pedig a város és a vonzáskörzetének iskoláiba járó 5-6, ill. a 7-8. osztályos diákoknak rendeztünk szépkiejtési versenyt, amelyen több mint 60 diák vett részt.

Az 5-6. osztályosok zsűrijében **Sata-Bánfi Ágota (GGCG'03)**, a Gárdonyi Géza Színház színművésze, **Ballagóné Csernyák Éva** és **Barnáné Fekete Mónika** tanárnő a következő tanulókat találta legjobbaknak:

I. Lukács Emma, Újtelepi Általános Iskola, Heves.

II. Szitárcsik Kamilla, Balassi Bálint Ált. Isk., Eger.

III. Ignác Réka, Kompolt-Nagyút Ált. Isk., Kompolt.

A zsűri különdíja: **Kovács Gerda, Hunyadi Ált. Isk., Eger.**

Várbarátok Körének díja: **Pálinkás Petra Balassi Bálint Ált. Isk., Eger.**

Magyartanárok különdíja: **Joharchy Réka, Lenkey János Ált. Isk., Eger.**

Gárdonyi különdíj: **Szikszai Bernadett, Balassi Bálint Ált. Isk., Eger.**

A 7-8. osztályosoknál **dr. Lisztóczi László** irodalomtörténész, főiskolai tanár, **Tóthné Török Anna (GGG'84)** és **Harmat Adrienn (GGG'97)** tanárnő - mint zsűri - szerint

I. Szabó Bence, Nagy Gyula Ált. Isk., Gyöngyösolymos.

II. Monoki Fanni, Vass Lajos Ált. Isk., Poroszló.

III. Jávorszki-Farkas Bence, Balassi Bálint Ált. Iskola, Eger.

A zsűri különdíja: **Csabai Bence Máté, Eszterházy Károly Gyak. Isk., Eger.**

Várbarátok Körének díja: **Forgó Klaudia, Mátraderecske-Mátraballa Óvoda és Általános Iskola.**

A versenyek szervezését **Kovács Ottóné** tanárnő végezte.

A délelőtti program részeként két alkalommal és a délutáni versenyzőknek - míg a zsűri értékelt - iskolánk színjátszó csoportja az **Isten rabjai** című regény dramatizált változatát mutatta be. Köszönjük az előadásokat és **Loboczkyne Harsási Ibolya** tanárnő munkáját.

Önéletrajz – Beke Miklós

Iskolánknak diákbizottságának új vezetősége van. Illő, hogy az új elnök bemutatkozzon ...

Beke Miklós 11.e osztályos tanuló vagyok. A névsorban a 2., és a 2. padosor 2. székén ülök. Eddig két tanévet végeztem a Gárdonyiban kettes átlaggal, ... na jó, jeles átlaggal. 1995. december 10-én születtem New Yorktól, 7829 kilométerre Budapesten. A családban én vagyok a legkisebb, de ez sosem volt hátrány, mert utolsókból lesznek az elsők.

Édesanyám a Mátrai Erőműnél dolgozik, édesapám, pedig sikeresen vezet 5. éve saját vállalkozást. Testvérem Beke Dániel, tavaly végzett a Dobó István Gimnáziumban, jelenleg az EKF-TTK hallgatója.

A Mátra fészkeben, Gyöngyöstől 8 kilométerre fekszik Abasár, ahol felnőttem. Szüleimnek köszönhetően szép gyerekkorom volt, ekkor szerettem meg a hortobágyi húsos palacsintát és a túrógombócot. A sok erdő és hegy miatt rengeteget túrázott a család, ezért a mai napig is szívesen túrázom, igaz, ma már kibővült a túrázásom a természetfotózással. Természetfotók mellett szívesen fényképezek portrékat, tárgyakat.

Szeretem a természettudományi tárgyakat, leginkább a biológiát – amivel később szeretnék továbbtanulni –, de szívesen tanulom az angolt és érdeklődök más kultúrák iránt.

Úgy érzem, a diáktársaimmal jó kapcsolatot ápolok, ez ösztönzött arra,

hogy belépjek a diákönkormányzatba, ám ekkor még nem sejtettem, hogy ilyen nagy feladatot kapok.

Az előző diákelnök, *Sebők Eszter* sokat segített nekem a kezdeteknél, és a mai napig követendő példaként tekintek munkájára.

Első nagy megmérettetésemnek tekintem a gólyából színvonalas megszervezését és kivitelezését. Ha lehetőségem nyílik, számos tervemet meg szeretném valósítani, például hideg téli napokon ingyen teaosztás az iskola bejárata előtt, szaloncukorküldés karácsony körül, hóember szépségverseny. Tavasszal házi versenyeket sportban, tanulmányokban és zenében. Színészeket, olimpiai bajnokokat, egyetemi tanárokat szeretnék meginvitálni iskolánkba, ahol előadásokat tartanának pályafutásukról, különböző kultúrákból, életpaszatalataikról.

Olyan önkormányzatot szeretnék, ahol mindenkinek van beleszólása, és mindenkinek van feladata. Bárkit szívesen látunk egy gyűlésen vagy egy-egy rendezvény szervezőcsapatában. Mindenképp a ti érdekeiteket szeretném szolgálni, és remélem, ez a két év sikeres lesz az iskolánk, a diákélet és a diákönkormányzat történetében.

A félős kiscsiga

Gimnáziumunk tanulói között újra és újra megjelennek az ifjú tehetségek. Szeretnénk lehetőséget adni nekik arra, hogy munkáikat megmutassák az egész iskolának. Reméljük, ezzel sikerül egy új sorozatot indítanunk ebben a lapban a „Tehetségek munkáiból”.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy félős kiscsiga, akit úgy hívtak, hogy Fél Csiga. Fél Csiga 8 éves volt, amikor a szülei úgy döntöttek, hogy elküldik világot látni, okosodni, erősödni és bátorságot gyűjteni. Az anyukája készítette neki hamuban sült szendvicset, egy kis fűsalátát, moszatpitét, és innivalónak egy kis friss esővizet. Szülei sok jó tanáccsal látták el, és aggódva néztek utána, amikor elindult. A félős kiscsiga szomorúan hagyta el a szülői házat, de tudta, le kell küzdenie féltelmét, hogy bátor nagy csiga válhasson belőle. Hét nap és hét éjjel vándorolt, mire elért a szomszéd városig. Ebben a

városban volt a híres Csiga Csusszandi Iskola. Fél Csiga szorongva csúszott be a tanterembe, ahol sok kíváncsi szem szegeződött rá, majd mindenki hangos nevetésben tört ki, Fél Csiga ugyanis ekkor szembesült először azzal, hogy már minden vele egyidős csigagyerekeknek van saját háza, csak neki nincs. Ettől még rosszabbul érezte magát. A sok kacagás miatt nyomban behúzta tapogatóját, és úgy próbált minél előbb kijutni a teremből.

Egy esztendő múlva, amikor már majdnem kijutott Nyálkás megyéből, meghallotta, hogy nagy futóversenyt rendeznek a közeli erdőben, és a fődíj egy gyönyörű csigaház. Ezt nagy lehetőségnek érezte, így be is nevezett a csigák nagy futóversenyére, ám sajnos nem sok ideje maradt felkészülni, pedig jobbnál jobb csigaatléták mérték össze tudásukat. Így aztán nem Fél Csiga lett a futóverseny győztese, és ettől még bánatosabbnak érezte magát. Szomorúan bandukolt az út szélén, s miközben tapogatóival rajzolgatott a homokba, azon gondolkodott, hogyan lehet az, hogy neki semmi sem sikerül. Arra jött a Hős Cincér, és megkérdezte a kiscsigát:

- Mért szomorkodsz itt az út szélén, te csigagyerek?

Fél Csiga a könnyeivel küszködve válaszolta:

- Azért, mert gyáva vagyok. Elmentem az iskolába, de ott kinevettek, mert nincs házam. A futóversenyre is beneveztem, de hiába, mert a többiek sokkal gyorsabbak voltak. Nem tudom, hogy mihez kezdjek ezután.

- No, hát gyáva biztosan nem vagy, ha be mertél nevezni ebbe a versenybe. Talán nem vagy elég kitartó. Verseny jövőre is lesz. Készülj fel, és próbáld meg újra! Ha tényleg akarod, sikerülni fog. – mondta a Hős Cincér.

A kiscsiga megfogadta a jó tanácsot, és nap nap után készült a nagy versenyre, hogy neki is lehessen végre saját csigaháza. Egy év elteltével ő lett a Nagy Futó-csúszó Versenyek győztese, és elnyerte a csigaházat, amely pontosan illett a hátára. Ezután boldogan csúszott vissza a Fél Csiga a Csusszandi Iskolába okosodni, és már csöppet sem félt semmitől, mert tudta, hogy ha elég kitartó, minden célt meg tud valósítani. A szülei nagyon büszkéek rá, és már a neve sem Fél Csiga, hanem Hős Csiga.

Nagy-Bányai Kincső 5.C

EMLÉKBESZÉDEK 1956-RÓL

„Megyünk, valami láthatatlan áramlás szívünket befutja, akadozva száll még az ének, de már mienk a pesti utca.

Nincs más teendő: ez maradt, csak ez maradt már menedékül, valami szálló ragyogás kél, valami szent lobogás készül.

Zászlóink föl, ujjongva csapnak, kiborulnak a széles útra, selyem-színei kidagadnak: ismét mienk a pesti utca!”

(Részlet Tamási Lajos: Piros a vér a pesti utcán c. verséből)

Tisztelt Ünneplő Közönség, Tisztelt Emlékezők!

Maegyszabad Magyarországon élünk. Egy szabad országban, amely a külső hatalmaktól független, demokratikus jogállam, ahol mindenki-

nek szabad választási joga van, ahol köztisztviselőként áll a magántulajdon, az ártatlanság védelme, a szólás-, sajtó- és vallásszabadság, s ahol az igaz, magyar nemzeti értékek és hagyományok szerint élhetjük mindennapjainkat. Ez azonban nem volt mindig így, mint ahogy akkor, 56 éve sem.

A II. világháborút követő évtizedekben hazugságban, szolgaságban és nyomorban élt a nemzet egy távoli jövő ígéretével, szovjet katonai csizma alatt. Ezért tört ki 1956. október 23-án a magyar forradalom. Föltámadott a magyar indulatok tengere, s az elnyomott nemzet, megelégedve az addigi kint és szenvedést, cselekvésre szánta el magát, hogy leverje egy idegen eszme és hatalom bilincset, s kivívja függetlenségét. A magát szépnek láttató, de valójában megtévesztésen, hazugságon, az alapvető emberi jogok semmibe vételén és rettegetesen alapuló rendszert elsöpörték a hullámok. A forradalom nem a semmiből termett, hanem az egyre fokozódó elégedetlenség, kiszolgáltatottság és nyomor szülte.

A béketűrés népe fellázadt, s maga ment sorsának elébe. Október 23-án a budapesti Műegyetem diákjai tüntetést szerveztek, hogy kifejezzék szolidaritásukat a lengyel néppel, és előadják követeléseiket. A tüntetés órák alatt több százezres tömegdemonstrációvá, szabadságmozgalommá dagadt. „Aki

magyar, velünk tart!” – hangzott városszerte. Az emberek szemében egy pillanatra felcsillant a remény. A budapesti épületek tetejéről lezuhant az eltévedt eszmét jelképező vörös csillag, ledől a Sztálin-szobor, a magyar zászló közepéből kiszakadt a Rákosi-címer. A nemzeti szabadságharc 13 di-csőséges napja következett, amely alatt a magyar nép hön áhitott álma valósult meg – ha csak időlegesen is. Diák, munkás, paraszt, fiatal és öreg a szabadságvágytól vezérelve, együtt, egy emberként, egy nemzetként vette fel a harcot kommunista diktatúra ellen. Hihetetlen elszántsággal, hősiességgel szállt szembe a rabságot hozó Vörös Hadserg 200 000-es fergetegével. Különös és csodálatos, de máig hiányzó példája ez a magyar nép összetartásának és hazaszeretetének.

Tudjuk, hogy november 4-én egy idegen hatalom tankjainak lánctalpai eltaposták az emberek forradalmi reményeit, mi mégis a győzelmet ünnepeljük. Annak a bátorságnak a diadalát, amely abban a korban is ki merte mondani: „elég volt.”. Annak a bátorságnak a diadalát, amely nem tartva a következményektől, a kegyetlen, véres megtorlástól, vakmerően szállt szembe a hódítókkal. S annak a bátorságnak a diadalát, amely vállalta a börtönt, a meghurcoltatást, sőt a halált is. Bizonyosság erre az elítélt Nagy Imre bíróság előtt mondott utolsó mondata: „Úgy érzem, súlyos tévedés, bírósági tévedés áldozata vagyok. Kegyelmet nem kérek.” 1956 hősei tehát példaképek a szemünkben, a bátorság, a kitartás, az elszántság és a küzdeni akarás példaképei.

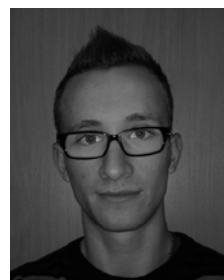
Csodával megáldott, sodró erejű, tiszta, nemes célú és nemzeti önbecsülésünket helyreállító forradalom volt ez, amelyet a szabad világ is elismert. Albert Camus francia író a következőt írta a magyarokról: „A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt 20 esztendőben.” De az akkori szabad világ lelkiismerete nem lehet teljesen nyugodt, mert vezetőik tétlenül nézték küzdelmünk eltiprását. Ahhoz, hogy ezt a leckét megértse a fejét elfordító, a szemét eltakaró, fülét befogó nyugati társadalom, sok magyar vérnek kellett elhullnia.

Nekünk, 1956 valós szellemi örö-

köseinek, egy dolgunk lehet, s annak kell lennie: október 23-a győzelméből, hitéből, minden üzenetéből erőt méríteni a mindennapok nehézségeinek leküzdésére. Töltsön el minket büszkeséggel 1956 gondolata! Hogy egy bátor nemzet tagjai lehetünk! Ma egy szabad Magyarországon élünk. És soha el ne feledjük, „hogy úgy született a szabadság, / hogy pesti utcán hullt a vér.”

Barkóczi Dávid (13.A),

Tisztelt Ünneplő Közönség!

A történelem során Magyarország földjét sokszor áztatta az elnyomó hatalommal szemben fellépő magyarság vére. Gondoljunk csak a

Rákóczi-szabadságharcra vagy az 1848-49-es forradalomra. Úgy gondolom, korunk emberének szívéhez a legközelebb az 56-os forradalom áll. Alig több mint fél évszázada, pontosan 56 évvel ezelőtt, 1956. október 23-án népünk megelégedte a nemzetet elnyomó szovjet diktatúra uralmát, és elkezdte harcát a fennálló sztálinista rendszer ellen. A békés tömegtüntetés a pártvezetés túlzó reakciója, a fegyvertelen tömegre leadott könyörtelen sortűz hatására hamar vér-fürdőbe torkollott. A nép fegyvert ragadott, majd megbuktatta a kormányt, és visszavonulásra kényszerítette a szovjet csapatokat. Visszaállt a többpártrendszer, és az ország megindult a demokratizálódás útján. Az új magyar kormány tárgyalásokat kezdeményezett a Szovjetunióval, akik eleinte hajlandónak mutatkoztak az együttműködésre, később meggondolták magukat, és november 4-én hadüzenet nélküli háborút indítottak országunk ellen. Az aránytalan túlerővel szemben folytatott harcban Magyarország csak néhány napig tudott kitartani. November 10-én a forradalomnak vége lett, de a célját, az üzenetét nem felejthetjük el.

A harcot ugyan katonailag elvesztettük, azonban erkölcsi győzelmet aratunk. A világ figyelme a Kárpát-medence felé fordult, és ahogy egy szerb politikus, Milovan Djilas fogalmaz: „A magyarországi forradalom a kommunizmus végének kezdetét jelenti.” Az 1956-ot követő fél évszázad igazolta kijelentését.

Ez a harc, igaz, csak rövid ideig tartott, de fontos üzenetet hordozott, és követendő példát állított elénk: nem hagyhatjuk, hogy akárki elvegye szabadságunkat. A magyar nemzet, nemzetünk egyik csodálatos tulajdonsága, amit hosszú évszázadok folyamán, véres harcok folyamán bemutatott, hogy sosem törődik bele sorsába, és a legkilátástalanabb helyzetben is akad ember, aki tenni akar, és tesz is azért, hogy népünk sorsa jobbra forduljon, és gyermekei, unokái egy szebb és egy szabadabb országban nevelkedhessenek. Soha nem szabad, hogy elfelejtjük annak a több mint 2000 magyar embernek a halálát, akik életüket adták azért, hogy az eljövendő nemzedékeknek jobb legyen. Nem szabad elfelejtünk Nagy Imre miniszterelnökünk hősiességét helytállását. Utolsó szavai ezek voltak: „sorsomat a nemzet kezébe teszem le – kegyelmet nem kérek.”. Ő volt az, aki az utolsó pillanatban sem hajlott meg az elnyomó diktatúra előtt. Áldozatként kell tekintenünk arra a több mint 200.000 emberre, akik az 56-os események alatt és után elhagyták az országot, emigráltak, hogy új életet kezdhessenek, és sokan közülük már nem is tértek vissza. Nekik köszönhetjük, hogy 1989. október 23-án kiáltották a köztársaságot. Nem szabad felejtenünk! Hiszen ez a forradalom nemzeti öntudatunk fontos eleme, és büszkeséggel kell, hogy eltöltsön az a tudat, hogy magyarok vagyunk. A szabadságharc hősei megtanítottak, hogy ha van elég erő, akarat és bátorság egy nép gyermekeiben, képesek sorsukon változtatni. Hiszek benne, hogy az 56-os forradalom mártírjainak áldozata elég ahhoz, hogy a 21. század magyar népét is cselekvésre sarkallja, hiszen nem szabad hagyni, hogy elveszen egy olyan ország, amelyért ennyi ember halt meg. A cselekvéshez azonban összefogás kell, nem szabad egymást marni és tiporni csak a saját előremenetelünk érdekében, mert összetartás nélkül az egység elveszik, és egység nélkül egy ország sem képes fennmaradni.

Emlékezzünk, és imádkozzunk az 1956-os forradalom áldozatairól! Hiszen ők harcoltak és szenvedtek azért, hogy mi itt a jelenben egy szebb jövőt építhessünk.

Köszönöm a megtisztelő figyelmet!
Tóth Bence István (13.A)

Mindenek előtt köszöntöm a hallgatóságot. Tisztelt tanárok, kedves szülők és nem utolsó sorban diáktársaim!

Mindannyian tudjuk, tudnunk kell, miért gyűltünk össze. Az 1956-os forradalom és szabadságharc ötvenhatedik évfordulójára emlékezünk ma. Nem helyes az „ünnepeljük” kifejezés, hiszen annyi bátor magyar ember halálát nem lehet, és nem is szabad ilyen módon illetni. Azonban a „gyászolni” sem a megfelelő szó, mert mindannyian tudjuk – kedves honfitársaim –, hogy az év október 23-án Budapesten a Petőfi-szobor előtti diáktüntetéssel elindult valami. A fiatalok egy nemzet titkolt álmát képviselték, s mivel ifjú koruknál fogva bátrabbak, vakmerőbbek voltak, megkísérelték valóra váltani azt.

„Miért, hogy meghasadt az égbolt, Egy nép azt mondta „Elég volt.” Írja Márai Sándor, a nemzet költője, a Mennyből az angyal c. költeményében. Való igaz, egy nép sóhajai ezek. Az egyetemisták lángoltak a nemzeti öntudattól, a feltétlen, vakmerő és felelmet nem ismerő hazaszeretettől, hiszen tudták, ha akkor nem lépnek, soha többé nem lesz újra szabad Magyarország. Ezen gondolatokon fölbuzdulva kezdtek neki a Magyar Nemzet szabadságának kivívásához.

E hősiesség példát látva kérdem én, elsősorban a velem egyidős diákoktól: vajon ott lennétek-e a Petőfi-szobornál? Vajon ott hőmpölyögnétek-e a tömeggel a Szózatot énekelve a Bem-szoborig? Szembe néznétek-e a rideg puskacsövekkel, és szembeszállnátok-e a felső vezetéssel, ha ismét népünk szabadságáról lenne szó? Ismét kérdem, ha – ne adj Isten – a történelem megismételne önmagát, vajon megvendenétek-e legyöngített nemzetünket?

Bele kell gondolnunk abba a ténybe, hogy amennyiben nincs szabadság, úgy minden értelmét veszti. Tisztában kell azzal lennünk, hogy az 56-os forradalmárok megértették ezt, és érezték a súlyát. Mansfeld Péter is tudta jól, mi történt, a maga zsenge ifjúkorával hatalmas dolgot tett. Elfogták és vizsgálati fokságba helyezték. Megverték,

bántalmazták testi és lelki mivoltában egyaránt. Kedves szülők, egy kamaszról beszélünk! Diáktársaim, egy szinte velünk egykorú fiúról van szó, aki olyan erkölcsi magasságokban szárnyalt, amit bármely ma élő ember megirigyelhetne. Amikor arra kényszerítették, hogy árulja el harcostársait, ez az ötvenhatos bátor srác visszautasította az együttműködést, és annyi idősen is tudta, hogy a szabadság mindennél fontosabb. Külön kérelemre kimondták fölötte a halálos ítéletet, és megvárták, míg betölti a 18. életévét, mikor is kioltották az életét. Egy fénylő csillag tűnt le akkor a magyar égboltról, kedves hallgatók, egy tiszta és végtelenül bátor csillag.

Nézzünk most önmagunkba, és feleljünk a kérdésre, de őszintén: Vajon mi, mai magyar polgárok, főként diákok, követnénk-e Mansfeld Pétert, illetve mindazon ötvenhatos hősokeket, kik akkor a függetlenségünkért harcoltak? Lenne-e bátorságunk megálljt parancsolni egy nagyfokú elnyomásnak, fölemelni a hangunkat egy olyan ügyért, amely elérhető ugyan, de rendkívül nagy áldozatok árán, és igen rögzös úton? Én választ adtam saját magamnak, tegyétek ugyanezt ti is.

„És kérlek, egyre többen kérlek, Hebegve, mert végképp nem értik – Ők, akik ajándékba kapták – : Ilyen nagy dolog a Szabadság?” – fejezi be ezen gondolatokkal Márai Sándor a Mennyből az angyal c. művét. Igen, tisztelt hallgatóság, mi egy küzdő szellemű néphez tartozunk, legyünk büszkék több ezer éves múltunkra, minden embernek hordoznia kell nemzeti öntudatát, és soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a magyar nép mennyit harcolt a függetlenségéért. Bizony, nagy dolog a szabadság, hát tanuljuk meg értékelni, hiszen 1956 nem oly távoli időpont.

Végezetül arra kérem a hallgatóságot, a kedves szülőket, tisztelt tanárait, és titeket, diáktársaimat, hogy ezen a napon szenteljünk időt arra, hogy végiggondoljuk, mi is történt valójában 1956. október 23-án. Csupán annyi, amennyit a történelemlétkönyveink elénk tárnak?

Nem! Sokkal több annál! A magyar nép bizonyított önmagának és a világnak, megmutatta, mennyit is ér neki a szabadság!

Köszönöm, hogy meghallgattak.
Boros Tamás (12.A)

Az 5.C osztály házi feladatából nyílt kiállítás az első emeleti galériában. A feladat „barlangrajz” volt szabadon választott technikával. A kihelyezett képekből válogattunk. A képek sorrendje nem értéksorrend!

A
R
A
D
I

N
I
K
O
L
E
T
T

Ó
S
T

J
A
C
S
Ó

B
A
R
N
A
B
Á
S

S
Z
A
B
Ó

D
Á
N
I
E
L

E
H
E

P
R
Ó
K
A
I

B
L
A
N
K
A

M
A
J
O
R

B
E
N
C
E

T
S
É

Á
R
V
A
I

B
A
L
Á
Z
S

S
U
S
Z
T
E
R

D
O
M
I
N
I
K

G
E
K

K
O
V
Á
C
S

E
S
Z
T
E
R

„Égni kell annak, aki gyújtani akar...”

Ez volt az ideje, október 6-án tartott Nagymarosi Ifjúsági Találkozó mottója. Iskolánkból *Karóczkai Júlia* igazgatóhelyettes asszonnyal, *Bisztriczki Zoltán*, *Bozsik Zoltán* tanár urakkal, illetve 7 diáktársammal indultunk útnak, hogy az aradi vértanúk mellett a hitért is együtt imádkozhassunk.

Reggel 9-kor közös imádsággal indult napunk, mely során keresztúthoz hasonlóan együtt jártuk végig „a hit kapujához” vezető utat. 10 órakor kezdődött a nagyelőadás, melyet *Székely János* esztergom–budapesti segédpüspök tartott. Beszédének fő témája a hitünk továbbítása, az élők evangelizációja volt. Számos olyan történetet mesélt életéből, mely tanulságtételként mutatja be nekünk az evangéliumi élet terjesztésének lehetőségeit. Nekem nagyon tetszett ez az előadás, mivel az atya elmondása szerint hitünk egy kincs, amit értékelni kell, és köszönetet mondani érte. A legfontosabb dolog, hogy legyünk mi magunk is határozottak saját hitünkben, mert csak ezután tudjuk továbbadni az örömhírt. Számomra egyértelmű volt, hogy 11 órától szintén János püspök úr szavait szeretném továbbhallgatni. Ezen a fakultatív programon kérdéseket lehetett feltenni az atyának, melyekre készségesen válaszolt, akár újabb történetekkel is. Az egyik kérdésre, mely így hangzott: „Hogy készülünk fel a támadók (szektások) ellen?”, így válaszolt: „Frappáns

válaszokkal kell készülnünk, hogy bármilyen helyzetben meg tudjuk magunkat, vagy hitünket védeni”. Ezzel a beszélgetéssel párhuzamosan még más programok is zajlottak. *Kerényi Lajos* atya tartott előadást; női- és férfi szerzetesközösségek meséltek életükről; kérdezz-felelek fakultáción *Brückner Ákos*, *Várnai Péter* és *Somogyi Sándor* válaszoltak a feltett kérdésekre, illetve *Dobszay Benedek* ferences atya előadását lehetett meghallgatni, melynek címe: „Dönts a hited mellett!” volt. A nap folyamán lehetőség volt csendes szentségimádásra, elmélkedésre, lelki beszélgetésekre és szentgyónásra is. Persze az itt elvégzett szentgyónás össze sem hasonlítható az otthoni gyónásokkal. Először furcsa szabadtéren, „mindenki szeme előtt” megnyílni, de érdemes kipróbálni! A napot egy igen jó hangulatú szentmisével zártuk, melyet *Bábel Balázs* kalocsa-kecskeméti érsek celebrált, *Palánki Ferenc* egri segédpüspök és a megjelent papság közreműködésével. Ezt a szép napot pedig megkoronázta a hazaút: *Bisztriczki Zoltán* tanár úr gitáros kísérete és a gárdonyisok kórusa biztosította a jó hangulatot egész úton.

A következő találkozó 2013. má-

jus 25-én lesz, ahol folytatódik a megkezdett témakör: a hit évében tágabb környezetünk evangelizációjáról lesz szó. Remélem, iskolánkból minél több képviselő vehet majd rész a tavaszi találkozón is. És végezetül: ezúton is köszönjük *Varga B. János* igazgató úrnak, hogy támogatta utunkat!

Szabó Réka, 13.A

GÁRDONYI CSILLAGAI

Az osztálytársaimmal 2012. október 6-án részt vettünk az egri várjátékokon. Ezen a napon megemlékeztünk az 1552-es ostrom 460. évfordulójáról.

Az első feladatunk még a verseny előtt a csapat emblémájának a megtervezése volt.

Szombaton reggel a Dobó téren gyülekeztünk. Sok csapat volt, de könnyen fel tudtuk ismerni egymást, mert a GGCG-s pólóban jöttünk. Korhű ruhákba öltözött vitézek és nők fogadtak bennünket. A megnyitó beszédet a nagy zsinat

miatt nem hallottuk, de utána felvontunk a várba. A csapatunk élén a fiú büszkén tartotta a zászlónkat.

A várban Dobó István és katonái fogadtak minket. Le kellett tennünk az esküt. Majd fülsüketítő lövés hallatszott. Kihirdették a az emblématervezési verseny eredményét. Megérte a sok fáradozás, amit a tervezéssel töltöttünk, mert mi győztünk. Juppi!! Jutalmunk egy temperakészlet és egy váza. Ezután el kellett mondani a csatakiállításunkat egy dobogón állva. A miénk így hangzott:

„Dobó ereje bennünk vagyon, Oroszlán szíve reánk szálljon. Itt a kutyaverő csapat, ellátjuk a bajotokat. Gárdonyi csillagai mi volnánk, akár a törökkel is szembeállnánk.

Isten keze vagyon rajtunk, éljen Eger és csapatunk!”

Megkaptuk a feladatsort, és elindultunk a tíz állomásból álló akadályversenyre. Érdekes és vicces játékok következtek, ahol mindenki kipróbálhatta ügyességét és rátermettségét. Csapatunk minden tagjának sikerült teljesíteni a feladatokat. A verseny végére mindenki elfáradt, de felejthetetlen élményben volt részünk, mert Dobó István végvári vitézzé, az egri vár katonájává avatott bennünket.

Az izomlázra nem szívesen emlékszem vissza, de az egész program az osztályközösségünk javát szolgálta.

Szűcs Kinga, Barna Boglárka, Bozsik Hermina és még valaki dolgozataiból.

S most néhány fotó következik:

Legyél Te is szerkesztő!

Ha van Téged érdeklő téma, vagy van kész anyag, amivel színesíteni szeretnéd az iskolatúlságot, keresd meg a szerkesztőt vagy *Kovács Ottóné* tanárnőt! Szívesen közlünk minden írást, amely az iskolánk szellemiségétől nem idegen.

Szerkesztőség:

Felelős kiadó: *Varga B. János* igazgató úr.
Felelős szerkesztő: *Kovács Ottóné* tanárnő.
Villámpostacím: deleo@citromail.hu
Diákszerkesztő: *Lakatos Claudia* 11 E. osztályos tanuló.
Technikai munkatárs: *Kovács Ottó* tanár úr.